

Олександренко Д.В.

здобувач ступеня вищої освіти бакалавр,

Вінницький державний педагогічний університет імені М.Коцюбинського

ПОНЯТТЯ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ ВІННИЧИНИ

Публічне управління значною мірою залежить від соціального та економічного розвитку суспільства, оскільки суспільство не може функціонувати без злагодженого порядку та без дотримання загальновстановлених норм і правил. Держава та її діяльність вивчається в різних наукових напрямках: в праві (адміністративному та конституційному), політології, соціології, теорії держави і права тощо. Політична наука досліджує закономірності політичної діяльності держави.

Юридична наука вивчає правові засади функціонування державних органів. Соціологія показує універсальність системи саморегулювання [1]. Таким чином, соціум та управління ним є поняття взаємопов'язаними.

Для того щоб зрозуміти суть публічного управління у соціальній сфері доцільно розглянути поняття «публічного адміністрування», яке нерозривно пов'язане також з поняттям «публічного управління». Першим хто почав досліджувати поняття державного управління був президент США Вудро Вільсон. Тому саме він використав термін «державне управління» і «публічне адміністрування». О.Ю. Оболенський розглядає публічне управління як «практичний організуючий і регулюючий вплив держави на суспільну життєздатність людей з метою її впорядкування, збереження чи перетворення, опираючись на владну силу, яку обмежує дієвий суспільний контроль як основний чинник планування в суспільстві верховенства права» [1, с.48]. Отже, публічне адміністрування є злагодженим механізмом взаємодії між державою та суспільством, а також усіх складових соціальної системи.

В Україні формування власної системи соціального захисту розпочалося з перших років незалежності. Основні етапи формування цієї системи пов'язані з прийняттям таких важливих для її становлення законодавчих актів, як Конституція. До набуття незалежності в Україні діяла радянська система соціального забезпечення, основними засада, якої були: повна зайнятість працездатного населення; датування державою цін на споживчі товари та послуги (включаючи житло), існування різноманітних видів натуральної та грошової соціальної допомоги, що надавалася державними підприємствами [2, с. 9]. До позитивних рис початкового етапу формування системи соціального захисту незалежної України слід віднести те, що у цей період було визначено нові засади побудови системи соціального забезпечення ринкового типу, що стало основою для виконання подальших реформ у цій сфері. Вперше на законодавчому рівні було визнано поняття безробітного та легалізовано нове поняття інвалідності, що відповідало міжнародним стандартам. У прийнятому в 1991 р. Законі України "Про зайнятість населення" було встановлено заходи щодо соціального захисту безробітних [3]. Закон "Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні" визначив інвалідність як обмеження не лише працездатності, а й життєдіяльності, що надає право таким особам на державну соціальну допомогу [4]. У 1992 р. з прийняттям Закону України "Основи законодавства України про охорону здоров'я" було закладено основи реформування державного регулювання відносин у сфері охорони здоров'я [5]. На цьому етапі були закладені основи нової системи соціального реформування, зокрема пенсійного страхування. Схвалена Верховною Радою України у 1993 р. Концепція соціального забезпечення населення України передбачала введення трьох складових системи пенсійного забезпечення: обов'язкове пенсійне страхування, пенсій, не забезпечення за місцем роботи через пенсійні плани, що перебувають у приватному секторі, добровільне особисте страхування

через приватні пенсійні фонди. В той же час були запроваджені заходи щодо вдосконалення існуючої солідарної системи пенсійного забезпечення.

Розглядаючи сферу соціальної політики можна дати визначення що це політика держави яка спрямована на пом'якшення наслідків індивідуальної та соціальної нерівності. Соціальна сфера включає собі об'єкти та процеси які беруть участь з удосконалення особистості ,задоволення її щоденних та більш значних потреб. Основна функція соціальної сфери - це функція відтворення соціальних інститутів та усебічного життєзабезпечення особистості.

М.Ф. Головатий,зазначає ,що основними цілями соціальної політики на сучасному етапі соціально-економічного розвитку України є: створення для кожного громадянина ефективного середовища, що дозволяє йому працювати, щоб підтримати власний добробут; посилення адресної соціальної допомоги, зокрема групам населення з низьким рівнем доходів; здійснення комплексних заходів і спеціальних програм у галузі заробітної плати та пенсій, політики в області зайнятості; формування нової житлової політики; підвищення прожиткового мінімуму; реформа системи зайнятості; збільшення державних соціальних гарантій для сімей з дітьми; соціального захисту для людей з обмеженими можливостями [6, с.125].

Як відомо, цілеспрямований механізм публічного адміністрування у сфері соціального забезпечення здійснюється за допомогою конкретних соціальних інститутів – суб'єктів управління, які разом складають систему управління, яка включає в себе уряд, політичні партії, громадські організації та інші елементи.

Соціальне страхування є невід'ємною складовою системи соціального захисту. В Україні передбачено запровадження п'яти видів загальнообов'язкового державного соціального страхування: 1) пенсійного; 2) медичного; 3) у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням і похованням; 4) на випадок

безробіття; 5) від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності

На регіональному і місцевому рівнях управління, ці функції виконуються місцевими органами влади та іншими установами. На території Вінниччини та області функціонують департаменти та організації соціального захисту населення. Метою департаменту є забезпечення в межах визначених законодавством прав членів територіальної громади в сфері соціального захисту населення шляхом здійснення нагляду за додержанням на території міста Вінниці вимог законодавства у цій сфері, виконання відповідних державних і місцевих програм соціального захисту, надання населенню якісних соціальних послуг через мережу комунальних підприємств, установ і закладів соціального обслуговування.

Таким чином, підсумовуючи вищевикладене, зазначимо, що публічне адміністрування у сфері соціального захисту – це особлива діяльність, що вимагає спеціальних знань, особливих форм і методів регулювання, а також має специфічні цілі, завдання і функції. Метою публічного адміністрування у даній сфері є врегулювання соціального питання на демократичних засадах, коли інтереси людини, повага до її честі і гідності стоять понад усе.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА:

1. Оболенський О. Ю. Опорний конспект лекцій з навчальної дисципліни «Публічне управління» : наукова розробка / О. Ю. Оболенський, С. О. Борисевич, С. М. Коник. – К. : НАДУ, 2011. – 56 с.

2. Бичков С.І. Теоретичні аспекти формування сис, теми соціального захисту населення // Державне уп, равління: теорія та практика. — Електронне наукове фахове видання. Національна академія державного уп, равління при Президентові України. — 2006. — №1. — С. 1—10.

3. Закон України "Про зайнятість населення" від 1 бер. 1991 р. № 803, XII. Офіц. текст із змін.: [Електронний ресурс] / Законодавча база

Верховної Ради України. — Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi,bin/laws/main.cgi>

4. Закон України "Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні" від 21 бер. 1991 р. № 875, XII. Офіц. текст із змін.: [Електронний ресурс] / Законодавча база Верховної Ради України. — Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi,bin/laws/main.cgi>

5. Закон України "Основи законодавства України про охорону здоров'я" від 19 лист. 1992 р. № 2801, XII. Офіц. текст із змін.: [Електронний ресурс] / Законодавча база Верховної Ради України. — Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi,bin/laws/main.cgi>

6. Головатий М. Ф. Соціальна політика і соціальна робота : термінолог.-понят. словник / Головатий М. Ф., Панасюк М. Б. — К. : МАУП, 2005. — 434 с.

УДК 342.9

ЦЮПРА Т.В.,

здобувач ступеня вищої освіти бакалавр, Вінницький державний педагогічний університет імені М.Коцюбинського

ДІЯЛЬНІСТЬ ПОМІЧНИКІВ-КОНСУЛЬТАНТІВ ДЕПУТАТІВ МІСЬКИХ РАД

Згідно основного закону нашої держави [1] органи місцевого самоврядування в особі рад місцевих депутатів у межах своєї компетенції вирішують усі питання місцевого значення, враховуючи інтереси виборців, які проживають на їхній території, та державні інтереси, втілюють у життя рішення органів державної влади, забезпечують додержання законності та правопорядку, беруть участь в обговоренні питань місцевого значення, вносять свої пропозиції. органи місцевого самоврядування забезпечують комплексний соціально-економічний розвиток на своїй території, здійснюють керівництво підприємствами, організаціями та установами, які є їх комунальною власністю [4, С. 53].